

Johannes 1:40 slot

“.....en het was omtrent de tiende ure”

1 genadetijd 2 vindenstijd 3 stille tijd

Gemeente,

We zullen hem allemaal al wel hebben, onze agenda 2020. Hopelijk ook ons Bijbels dagboek voor 2020. Zelf heb ik de week voor kerst er alles alvast maar eens in gezet, in mijn agenda. Ik had een blz in mijn oude agenda 2019 waar al heel wat datums op een rijtje stonden, toch maar eens inschrijven in de agenda 2020. Allerlei afspraken, werk, school, cursussen, verjaardagen, controle in het ziekenhuis. Voor je het weet staat er al weer heel wat in.

Maar dat zegt niet alles. Er gebeuren ook dingen die je niet inplant en niet in je agenda hebt staan. Ziekte plan je nooit in van tevoren. Een ongeluk ook niet. Maar die kunnen ineens heel je agenda doorkruisen.

Maar er kunnen ook dingen gebeuren die je niet in kunt plannen, maar waar we naar ik hoop wel naar verlangen en om bidden. Ontmoetingen met Jezus. Als onze agenda maar niet zo vol is, dat daar eigenlijk geen ruimte meer voor is.....

Daarover hopen we het te hebben de komende maanden in de ochtenddiensten. Ontmoetingen met Jezus, van Jezus. Met een Nathanael, Nicodemus, de Samaritaanse vrouw enz. En dan zoals vanmorgen. De ontmoeting van Jezus met Andreas en Johannes. Want de discipel die niet met naam genoemd wordt, dat zal Johannes zelf wel zijn. En die ontmoeting heeft Johannes op een bijzondere manier aangegeven. Hij heeft erbij genoteerd: het was omtrent de tiende ure. Vanaf 6 uur 's ochtends gerekend, dus 4 uur in de middag.

Wat is er toen gebeurd? Johannes was, met Andreas die dag wezen luisteren naar Johannes de Doper. En, vers 36, dan wandelt Jezus daar voorbij. Jezus komt langs. En Johannes de Doper zou Johannes de Doper niet zijn, als hij niet zou wijzen en zou zeggen: Zie het Lam Gods. En Andreas en Johannes gaan naar Jezus toen en lopen met Hem aan, achter Hem aan. En Jezus zou Jezus niet zijn als Hij niet Zich zou weten dat zij daar lopen en wat in hun hart was. Hij draait Zich om en zegt: Wat zoekt gij? Wat willen jullie weten, waar gat het jullie om? Waarom zijn jullie naar Mij gekomen? En dan is het antwoord van Johannes en Andreas: waar woont Gij? Weet u wat ze bedoelen? Hettzelfde als wanneer u mij in de Plus tegen zou komen en ik vraag u: en, hoe gaat het? En u zou zeggen: mag ik even met u meelopen

straks naar de pastorie, hebt u even tijd? Dan bedoelt u te zeggen: er is iets wat ik liever niet hier in de winkel bespreek, maar liever even rustig onder 4 ogen bij u thuis. Ik wil iets zeggen, vragen wat te diep en teer ligt om dat zo hier in de winkel te doen. Vandaar die vraag: Rabbi, waar woont Gij? En Jezus zegt: komt en ziet. En ze gaan met Jezus mee, het is omtrent 4 uur in de middag. En wat gebeurt er dan? Waar ze eerst zeiden: rabbi. En zo waren er zoveel in Israel, rabbi's die rondtrokken en leerlingen om zich heen hadden, daar zeggen ze daarna: wij hebben gevonden de Messias, de Christus. De Ene, de Beloofde, de Zaligmaker van God. Ze hebben Jezus ontmoet.

1 genadetijd

Omtrent die 10^e ure. Jezus kwam langs, Jezus vroeg hen: wat is er? Jezus maakt Zichzelf bekend. Zulke tijden zijn er ook in 2020. Tijden dat Jezus langskomt. Tijden dat de Bijbel opengaat. Tijden dat Zijn dienst er is. Doordeweeks, zondags. Jezus komt langs, ziet naar je om, maakt dingen levend, roept vragen op, en Hij openbaart Zich.

Wat belangrijk om die tijd waar te nemen. De zondag echt vrij te houden. Zo makkelijk kan de zondag toch een dag worden waarop je een familiebezoek wat verder weg doet. Doordeweeks niet aan toegekomen, dan zondagmiddag maar. Is dat verkeerd? Het wordt zo makkelijk meer. Door de weeks te druk om met vrienden af te spreken, dan moet het zondag maar. Door de weeks niet van gekomen om van de ijsbaan of het strand te genieten, dan zondag maar. En voor je weet wordt de zondag de uitlooptag van de week. Waarop je ook nog weer iets in je agenda gaat zetten. Waarop je ook geen rust hebt en op moet schieten, en waarop je ook geen rust hebt in je hoofd. Op zondag komt Jezus langs. Zijn dienst, Zijn Woord. De tiende ure.

Hij roept vragen op. Soms in een bepaalde tijd van je leven, die ook tot je spreekt. Een trouwdag, geboorte, jubileum, of juist een overlijden, een ziekte, een ongeluk. Of op oudjaarsavond. Jezus komt langs. En roept vragen op. Hij leert je vragen stellen? Zoals van de catechismus: wat is mijn enige troost in leven en sterven? Is er een middel om de straf te ontgaan en weer tot genade te komen? Hoe ben ik rechtvaardig voor God? Wat wilt Gij dat ik doen zal? Jezus komt langs en de vragen worden levend. Kijk uit dat we dan niet wegduwen. Dat is de tijd dat Jezus langskomt. De tiende ure.

Laten we dan toch die vragen aan de Heere stellen. Naar huis gaan, op de knien gaan, ze Hem voorleggen. Een boek zoeken om erover te lezen. Een ambtsdrager of gemeentelid opzoeken om erover te praten. Al komen er 5 op een zondagavond aan de pastorie! Niet wegduwen. Erover heen praten en lachen. En weer druk, druk verder leven, je agenda afwerken. En de vragen gaan weer weg. Jezus kwam voorbij, de tiende ure, maar we lieten Hem gaan.

We waren zo dichtbij de poort van Gods Koninkrijk, maar we lieten ons weer wegtrekken, ervandaan trekken. We bleven buiten.

Eigenlijk is heel ons leven een tiende ure. Genadetijd. Tijd dat Jezus voorbijkomt. Naar ons omziet. Onze vragen wil beantwoorden en Zichzelf wil openbaren. O, als je toch tot en met 2019 al die tijd voorbij hebt laten gaan. Al die tijd dat Jezus langskwam. Dat de deur openstond. Maar we liepen weer weg, we duwden de vragen weg en we gingen weer door met andere dingen van onze agenda. De tiende ure ging voorbij. Is eens voorgoed voorbij. In de eeuwige verlorenheid komt Jezus niet meer voorbij. Daar komt Hij niet langs, ziet Hij niet om, staat Hij niet open voor vragen en openbaart Hij zichzelf niet meer.

2020 is zolang als wij leven nog onze tiende ure. Nog wandelt Jezus langs en ziet Hij om naar zondaren. En het kan ter elfder ure nog de tiende ure worden. Nu, Jezus komt langs, ziet naar ons om en neigt Zijn oor: hoort Hij zielevragen, levensvragen in je hart....?

2 vindenstijd

Het was omtrent de tiende ure. Dan moeten we ons eens even indenken wat een indruk dat op Johannes gemaakt heeft. Die ontmoeting met Jezus. Hij weet het nog! En wanneer weet hij het nog? Als hij zijn evangelie schrijft. Daar is wat discussie over, maar dat is toch wel na het jaar 70 geweest, zeg 75, 80 na Christus. 45 tot 50 jaar later. Dus teruggelend vanaf nu, 2020 zou het dan gaan om iets wat je meemaakte in 1970 of 1975. Dat moet dan bv uw trouwdag of de geboorte van een kind. Maar verder weet je net veel meer van wat er 45 jaar geleden gebeurde. Een heleboel dingen vervagen en gaan uit je herinnering. Van vorig jaar al, dus laat staan van 45/50 jaar terug. Maar dit weet Johannes nog. Hij weet de dag nog: Johannes de Doper begon zijn optreden, vers 19, en de dag daarna, vers 29, preekt hij weer, en de dag daarna, vers 35, weer, dus de derde dag dat Johannes de Doper preekte, en rond 4 uur in de middag, toen vond die ontmoeting met Jezus plaats. Openbaarde Hij Zich als de Zaligmaker Gods. En dat 45/50 jaar nadien. Zo onvergetelijk is dat geweest.

Gemeente, wat betekent dat voor ons? Dat iedereen uur en tijd van zijn bekering moet weten? Nee, dat niet. Het gaat juist als je met en onder het Woord opgegroeid bent vaak een geleidelijkheid. Dat het een periode was, dat je zegt, ja, in dat jaar, of die periode van mijn leven zal het zaadje van geloof gezaaid zijn. Of nog mooier dat het van jongs af aan met je leven verweven was, en je eigenlijk niet anders weet of de dingen en de dienst van de Heere hadden en stille, sterke aantrekkingskracht op je. En ja, dan kan er ook die enkeling zijn, die soms van buiten de kerk, haast wel de dag weet te

noemen. Dat mag en kan verschillen, daar mogen we elkaar geen maat in meten.

Maar het betekent wel dat er in het leven met de Heere ontmoetingen zijn die onvergetelijk blijven. Alsof je een duim in een zitzak duwt. Dat laat een indruk na, die er zo maar niet uitgaat. Als de Heere een indruk in je leven achterlaat. Als Hij je vindt, en jij Hem vindt. Dat is niet gewoon of vanzelfsprekend. Dat laat een indruk na van verwondering, aanbidding. Hoe is het mogelijk dat U mij vindt? Zulke tijden in je leven. Van die diensten en preken die je nooit vergeet. Die je bijblijven. Psalmverzen die je zong en die zo binnenkwamen. Avondmaalsdiensten die je nooit meer zult vergeten. Tijden op je ziekbed, in de crisis van je leven of je huwelijk, waarin de Heere zo langskwam. Tijden rond je belijdenisdienst en toen je voor een moeilijk beslissing stond.

Waarin Jezus Zich openbaarde en je vergeet het nooit meer. En dan gebeurt er ook wat, want Andreas gaat gelijk naar zijn broer Simon toe om te zeggen: wij hebben Hem gevonden, de Messias, de Christus. Mooi als je zo eens uit de kerk komt, zo eens van je stille tijd opstaat. Zo uit het ziekenhuis komt, zo van de avondmaalstafel komt: wij hebben Hem gevonden. Hij heeft Zich bekendgemaakt. Het is toch wat, als je het na de kerkdienst en je stille tijd alleen over het weer, of over de lengte, of over werk en school kan hebben? Dat je God niet echt ontmoet en je lijdt er ook niet echt onder, je mist het ook niet.

Gemeente, hoever moet u terug voor zulke ontmoetingen met Jezus? Zo onvergetelijk, zo uitstralend naar anderen toe. Dat ontvangen van Zijn liefde. Zij omhelzingen en openbaringen: Ik ben uw heil alleen. Ik voor u daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven. Dat je het Vaderhart hoort kloppen en je verzekerd weet door de Heilige Geest van de eeuwige erfenis en daar iets van smaken mag? Hoever moet u terug? Wanneer ontmoette je Jezus voor het laatst? En als het al te lang geleden is, heeft het soms te maken met onze gehaastheid, onze jachterigheid, ons gebrek aan voorbereiding, ons gebrek aan verlangen en gebed, omdat zoveel andere dingen zich voordringen in ons gemoed? Of: hebben wij Hem nog nooit gevonden?

Zouden we er dan niet naar verlangen in 2020? Om zulke ontmoetingen met Jezus? Dat de kerkdiensten en stille tijden zulke openbaringen van Hem zullen zijn, die we nooit meer vergeten zullen? Het geloof steunt op het Woord en verlangt naar ervaring, ook in 2020. Om met dat verlangen naar de kerk te gaan? Dat gebed, die hunkering?

We zouden het zo kunnen zien dat het leven met de Heere een draad is, een draad van Zijn trouw, waaraan lampen hangen. Dat zie je wel eens op

een snelweg, dat de lampen niet aan lantaarnpalen hangen, maar aan de draad. En op gezette plaatsen hangt een lamp. Daartussenin is ook wel licht, die lampen verspreiden ook om zich heen, maar er zijn van die plekken waar het licht ahw recht omlaag valt. En als het dan tussentijds wel eens minder licht is, of zelfs donker is..... Omdat de lampen zover van elkaar hangen, omdat er zoveel beproeving is, zoveel wat donkerheid veroorzaakt en duisternis met zich meebrengt. Ook als er geen lampen hangen is de draad er wel. De draad van Gods trouw. God, Die trouwe houdt en niet laat varen wat Zijn hand begon. Die het goede werk ook voleindigen zal. Kijk, aan de snelweg kun je klok erop gelijk zetten: om de zoveel meter hangt er een lamp, elke 50, elke 100 meter weer een. Die zijn er uitgerekend en uitgemeten weggehangen. Maar het geloofsleven is geen wiskunde of rekensom. Daar is het ongelijkmatiger. Daar kan wel eens heel wat tijd tussen zitten dat er geen lamp hangt voor je gevoel. Maar de draad is er wel. De draad van Gods trouw. En de volgende lamp om zo te zeggen hangt er al, alleen je ziet hem nog niet. Maar als het lang duurt dan wil dat wel het verlangen laten toenemen: Heere, openbaar Uzelf toch, wacht niet langer, haast U tot mijn hulp.

Wie hiervan weet, wie hiervan weet, die kan en mag het wel eens duizelen: straks is het enkel licht. Nooit meer donker. Nooit meer schemer zelfs, maar altijd het volle licht dat God Zich vertoont als Vader, Zoon en Heilige Geest. Geloven wordt aanschouwen. Alle donkerheid voorbij.

3 de stille tijd

En het was omtrent de tiende ure. Moet u eens nagaan. Hoe laat was dat ook al weer? 4 uur in de middag. En wat staat er net voor in vers 40. En zij bleven die dag bij Hem. Ze bleven die dag verder bij Jezus, en het was nog maar 4 uur. En ze zijn gebleven tot 7uur, of 9, of 10 uur wat zal het geweest zijn? Maar in elk geval, de rest van de dag. Een paar uur dus sowieso nog. Er was zoveel te vragen, er was zoveel te horen en te leren, het was zo goed om bij Jezus te zijn, dat ze heel die dag verder bleven. En misschien uiteindelijk zeiden: ja, ja nou moeten we toch echt gaan, onze vrouwen zullen niet weten waar we blijven en het gaat nou wel erg donker worden.

Als je echt nabij de HEERE bent, dan wil je graag meer van Hem horen, meer leren, meer bij Hem blijven. Dan is het gebed een feest, aan de avondmaalstafel duurt het niet gauw te lang, en onder de preek vergeet je de tijd. Ze bleven die dag bij Hem en het was omtrent de tiende ure. Voor ons kunnen we van hieruit lijnen trekken naar onze omgang met de Heere, onze stille tijd.

Gemeente, daar spreekt wat uit voor ons. Voor ons die het altijd zo druk hebben. Die zo moeilijk zelfs maar een kwartier rustig kunnen zitten als

het stil is. Voor ons die het al gauw zo druk hebben en een volle agenda. School, werk, kerkewerk, activiteiten ze vullen je dag, je week, je agenda. Het dringt zich zo op. Al die drukte is zo makkelijk als de stijgende waterspiegel. Dat kun je hebben als het vloed wordt of door het klimaat: de zeespiegel stijgt. Wat zie je dan? Allerlei eilandjes in het water worden steeds kleiner. Het water komt op en het eilandje wordt steeds meer overspoeld door water. En tenslotte verdwijnen ze helemaal onder water. Die eilandjes dat is je stille tijd. Elke dag. Je bidden, je Bijbel lezen, je nadenken erover, je mediteren. Als je trouwt begin je met goede voornemens. Maar wat gebeurt er zo makkelijk. Het water stijgt. Het wordt drukker of je maakt je drukker, wat is het eigenlijk, maar de eilandjes van tijd met God worden steeds kleiner. Bidden moet steeds haastiger. Bijbellezen vluchtiger, één tekst dan kan nog net. En in je hoofd wordt het eilandje nog kleiner: je leest wel en je bidt wel, maar je gedachten worden overspoeld door het water. En dan verdwijnt het eerste eilandje helemaal onder water van de drukte. 's Morgens blijft de Bijbel dicht. En eerst was heel de zondag een eiland voor de Heere. Toen alleen de twee kerkdiensten nog. En tenslotte een zondag verdween ook één van de kerkdiensten onder water van de drukte.

Geen wonder dat het geestelijk leven verschaalt en het vervlakt. Dat de diepten minder diep en de hoogten minder hoog worden.

Gemeente, en de duivel blij! Laten we waken in 2020. Wat zijn we een eind van onze tekst vandaan vaak: ze bleven die dag bij Hem, vanaf de 10^e ure. Weet u wie daarvoor zorgt? Hij zelf. Jezus. Jezus, die was 12 toen Hij in de tempel was. En die daar bleef drie dagen. Wist gij niet dat Ik moest zijn n de dingen van Mijn Vader? Hij wilde daar zijn en ging er helemaal in op. Hij was daar en was daar zo in. Hij is de Bron van geestelijk verlangen. Laat Hem je hart vervullen. Heere, geef mij honger, vreugde, geef mij lust in de dingen van U en Uw Woord. Heere, ik ben een mens, als ik ergens anders naar kijk, krijg ik er soms geen genoeg van. Boeit me. Film, wedstrijd, liefst een verlenging, een half uur is niks. De tijd vliegt: gamen, appen een kwartier is niks. En als ik Bijbel lees, in de kerk zit, naar het Heilig Avondmaal kijk, dan is 5 minuten al zo'n end voor me. Heere Jezus, vul mij vanuit U. En in Hem is zo'n overvloed, Hij kan ons allemaal vullen, en wel 10 duizend werelden vullen.

Om tijd te nemen. Tijd te vinden. Een hele avond met de dingen van de Heere bezig zijn? Woensdagavond in de kerk? Een avond kring of vereniging? En graag. Meer willen horen en willen weten. Willen lezen en willen luisteren. Nog eens een extra preek. Lezen van boekjes over de Bijbel en de leer en het leven van de christen. Ja, en dan moet je toch ook weer aan het werk. Huiswerk, dagelijks werk, ander werk.

En: als een ander nou vragen heeft over God en Zijn dienst, kan die dan bij ons terecht? Als we zien hoe de Heere Jezus tijd nam voor Andreas en Johannes. Nemen wij tijd om bij mensen langs te lopen, naar hen om te zien? Te proeven of er geestelijke noden en vragen zijn? Er zijn wat mensen die innerlijk onbehagen kennen. Toch niet echt gelukkig zijn met alles wat het leven biedt. Er zijn wat mensen die vragen hebben. Hebben wij er antenne voor en tijd voor? Kunnen ze bij ons terecht? Of voelen ze wel eens bij ons: nee, die wil zijn agenda afwerken vandaag die zit niet op levensvragen te wachten, die zit niet te wachten op vragen over God en geloof. Of: is dat onze grootste vreugde: als we naar mensen mogen luisteren met hen vragen? Mogen wijzen op de Heere Jezus. Dan maar wat minder gedaan vandaag, maar aandacht voor een ziel gehad die met vragen liep. Daar tijd aan besteed, in de voetsporen van de Heere Jezus Zelf.

Gemeente, laten we bidden om veel van zulke tijden in 2020. Om een tiende ure, elke keer weer. Van genadetijd, vindenstijd en stille tijd.

Amen